

DEEL EEN

I'm your hell, I'm your dream

I'm nothing in between

Alanis Morissette - I'm a bitch I'm a lover

1.

Verschrikkelijk melig waren we, Mohammed en ik. Uit verveling en omdat het te heet was om ook maar iets te doen, verzonnen we om de beurt flauwe spelletjes. Van Mo was het boeralfabet. Ik kwam niet verder dan be-blugh-beukennootjes, maar Mo kon het hele alfabet boeren.

'Hoorde jij wat?' vroeg ik toen het geluid van de deurbel door het huis galmde.

Vanuit de tuin konden wij niet zien wie er voor de deur stond.

'N-ghugh-ee,' zei Mo.

Mo is een vriend van mij sinds de brugklas. Omdat Floor en ik, net als Mo en zijn vriend, bleven kletsen, moesten we van plaats wisselen. Voor straf. Ik weet nog hoe chagrijnig ik daarvan werd. Ik had geen zin in dat vage gangstertypje en hij ook duidelijk niet in mij.

Hij zuchtte zachtjes toen ik naast hem ging zitten.

Ik zuchtte keihard.

'Kaas,' schold hij terwijl ik er echt niet uitzie als een kaas-kop. Mo droeg altijd een petje en een capuchon tot over zijn fonkelende donkere ogen en had een grote bek. Maar hij was een kop kleiner dan ik en ik was niet bang voor hem.

'Nee, dank je,' zei ik.

Hij begon te giechelen. Heel irritant.

'Meid!' fluisterde ik. Meteen stopte hij en keek strak voor zich uit. Toen begon ik te giechelen. En toen lachte Mo mee.

Mo is een eitje.

'Ik hoorde geen b-gugh-el. Ech-blught-niet,' boerde Mo. Hij trok zijn shirt uit, gooide dat vanuit de tuin op de tafel in de woonkamer en bekeek zelfvoldaan zijn blote bast in de spiegellende ruit. Ondertussen draaide ik mij om en checkte stiekem mijn mobieltje. Mo hoefde niet te weten dat ik nu alweer keek. Het blijft natuurlijk wel een jónge. Bovendien had hij de pest aan Frenk.

Niets. Shit. Frenkie! dacht ik. Sms me nog een keer! Please! De voordeurbel klonk opnieuw. Langer en dringender.

'Hè,' zei ik geïrriteerd. Vanuit de tuin viel niet te zien wie er voor de deur stond, maar het was vast niet voor mij. Ik had nog twee weken zomervakantie en de meeste vrienden waren nog weg. In ieder geval Frenkie. En Floor.

Met een vermoeide en overdreven bekakte stem (zó erg is ze ook weer niet) imiteerde ik mijn moeder: 'Maya meisje, kan je nou niet éven opendoen?'

'Sorry mam,' deed Mo mij supersullig na. 'Ik dacht dat het bij de burens was.'

We grinnikten terwijl we de bel voor de derde keer hoorden.

Eindelijk kwam mam de trap afdenderen. 'Maya meisje, kan jij nou niet even...'

Mo begon hikkend te lachen.

'Ik wilde nét gaan. Echt!' zei ik onschuldig.

We proestten het uit. Toen ging de kamerdeur open en kwamen er twee politieagenten onze huiskamer binnen. Een man en een vrouw in blauwe uniformen. Handboeien en pistool aan hun zwarte riemen.

'Kunnen we hier gaan zitten, mevrouw Bergman?' vroeg de

vrouwelijke agent aan mijn moeder.

Mam knikte en de agenten namen plaats aan de eettafel. Zelf bleef ze in de deuropening staan. Alsof het haar huis niet was.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze. Met haar trendy hardloopkleden aan zag ze eruit alsof ze mijn grote zus was.

‘Gaat u even zitten, alstublieft,’ zei de man. ‘We hebben slecht nieuws.’

Ik stond te kijken tussen de open tuindeuren, in mijn roze korte broek.

‘Uw dochter?’ vroeg de agent aan mijn moeder, en aan mij:

‘Wil je er bij komen?’

Als een robot bewoog ik de kamer in. Mijn tong leek van leer. Slecht nieuws... Pap, dacht ik. Pap heeft een ongeluk gehad.

De agenten staken allebei een hand uit.

‘Joost Nijhuis,’ zei de man.

‘Elske Smit.’

Ik gaf een klamme hand. Ineens wist ik het zeker. Pap was dood. Hij was met de auto naar de stad. Hij had allang terug kunnen zijn. Een tegenligger was met hoge snelheid op hem ingereden. Ik zag de geplette auto voor me. Niets over van de voorkant.

Op tafel lag Mo’s shirt. Ik pakte het en klemde het tegen mijn borst.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg mam weer. Haar stem trilde.

‘Wij zijn gebeld door de politie in Frankrijk, van het district Finistère, over Nancy Anthonijsz,’ begon de manelijke agent. ‘Nancy Anthonijsz is uw zus?’

Mijn moeder knikte een beetje ongeduldig.

Ha! Tante Nancy! dacht ik opgelucht. Het gaat om tante Nancy! Zeker bestolen op vakantie of zo. Echt iets voor haar. Ik ademde door en ontspande me.

Toen vertelden ze dat tante Nancy tijdens haar vakantie in Bretagne omgekomen was.

Mam keek de agenten met grote ogen aan.

‘Omgekomen?’ herhaalde ze.

‘Een ongeluk vlak bij Pointe du Raz.’

‘Pointe du...?’

‘Bretagne. Kent u Bretagne?’

‘Ja... nee.’

‘De kust daar is bezaaid met riffen en klippen. Je kunt er wandelen over de rotsen, maar bij ruig weer kan het gevaarlijk zijn als je het gebied niet kent. Er staan geen hekken. Uw zus is uitgegleden en...’

‘Wanneer?’ vroeg mijn moeder.

‘Gistermiddag.’

Mijn moeder werd lijkleek. Met haar hand voor haar mond zat ze de beide agenten aan te kijken.

‘Is ze echt...?’

De agente knikte. ‘Ze is vrijwel direct overleden.’

‘En de kinderen?’ Mijn moeder fluisterde bijna.

‘Ja. De kinderen. Die zijn door de...’ De vrouwelijke agent zocht het woord. ‘... door de préfecture, dat is de Officier van Justitie, ondergebracht in een opvanggezin. De bedoeling is natuurlijk dat ze zo snel mogelijk naar Nederland komen.’

Mijn moeder staaarde verdwaasd voor zich uit.

‘Kunt u hen, in ieder geval voorlopig, opvangen?’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ zei ze beduusd.

Toen kreeg ze allerlei papieren, adressen en telefoonnummers en tekende zonder iets te lezen.

Ik draaide me om naar de tuin en zag dat Mo betrokken was. Op de fiets, met alleen zijn zwembroek aan.

2.

Toen de politie de deur uitging, parkeerde pap juist zijn glanzende auto voor het huis. Door het keukenraam zagen we dat hij de politieagenten aansprak. Even maar. Toen kwam hij op een drafje naar de voordeur.

Hij vloekte. Binnensmonds, maar toch. Een echte vloek. Dat had ik hem nog nooit horen doen.

‘Mijn god, dat kind,’ zei hij toen.

Het zijn er twéé, dacht ik, maar ik zweeg.

Hij hield mam even vast. Toen hij haar losliet, biggelde er een trage traan over haar wang. Eentje maar. Maar daardoor voelde ik ook tranen prikken. Dat is een soort automatische reactie, geloof ik.

‘Ja, die arme Birgitte,’ zei ze. ‘En Charlie.’

‘Je eigen zus is dood, hoor,’ merkte ik op.

‘Ach, Maya meisje.’ Mijn moeder ging aan tafel zitten en richtte zich weer tot pap. ‘Ik kan het nog haast niet geloven! Ik had al zo lang nauwelijks contact meer met Nancy.’ Ze keek hem verbaasd aan. ‘Toch had ze mij bij de reisorganisatie opgegeven als contactpersoon. Raar hè?’

‘Die lieve Birgitje...’ zei ze tegen mij, ‘die heeft tot haar vijfde meer hier dan bij haar moeder gewoond. Dat arme kind

heeft al zoveel meegemaakt.’
Die lieve Birgitje...?! ‘De bitch!’ mompelde ik zachtjes.
‘Wat zeg je?’ vroeg mijn moeder. Haar stem was scherp, maar ik wist dat ze me niet verstaan had.
‘O, niks.’
Ik noemde Birgitte niet zomaar voor de lol zo. Na haar vijfde had ik Birgitte niet meer zo vaak meegemaakt, maar het was bijna nooit leuk geweest.
‘En Charlie?’ vroeg mijn vader. ‘Hoe oud is Charlie nu?’
‘Zeven, geloof ik,’ antwoordde mijn moeder.
Ze waren even stil.
‘Je moet oma bellen,’ zei mijn vader toen.
Mijn moeder knikte maar deed niets.
We zaten een tijdje samen aan tafel. Mijn moeder tranen wegvegend. Mijn vader haar hand strelend. Ik sms’te Floor, mijn hartsvriendin, en Mo. Ze reageerden allebei meteen.
Heavy. Let je ff op me shirt? Was vet duur. Cu volgende week. Dag lievurt. Dat was waar ook. Mo was een week naar zijn oudste broer.
Heej sgat. Wat erg! Wat zielig! schreef Floor.
Mam ging eindelijk met de telefoon naar boven om de familie in te lichten. Pap zuchtte een paar keer en verdween toen ook. Hij is een goezak. Hij onderhield het contact met de Franse maatschappelijk werkster die Birgitte en Charlie naar Nederland zou begeleiden. Morgenavond was de overdracht, zo werd dat genoemd. Pap zou hen van Schiphol halen.
‘En dan?’ had ik gevraagd.
Mijn vader had zijn schouders opgehaald.
Opeens drong het tot me door. Alsof ik met een schok wak-

ker werd. Misschien zouden ze bij ons blijven! Zou ik elke dag Birgitte zien rondhangen in mijn huis. Haar aan tafel zien zitten in mijn woonkamer. Haar zien rondlopen op mijn school. Haar horen lachen met mijn vriendin. Mijn hele leven zou veranderen.

Ik durfde niet te vragen of ze bij ons zouden komen wonen. Het ging nu niet om mij.

We aten die avond Chinees. Ik klierde een portie op twee borden voor mijn ouders en at zelf uit de bakjes. Het was de laatste keer dat we met z'n drieën in huis waren. Raar, maar het was knus. Bijna gezellig.

Mam zat de rest van de avond aan de telefoon.

'Wij wisten niet eens dat ze op vakantie waren,' hoorde ik haar zeggen. 'Er kwam politie...' Ze vertelde het hele verhaal opnieuw. En opnieuw. En opnieuw.

Ik trok me terug op mijn zolderkamer waar ik tv keek tot mijn ogen dichtvielen. Wat ik allemaal gezien heb weet ik niet meer, maar ik herinner me nog heel goed het weerbericht van Europa. Boven Bretagne, die naar links uitstekende punt van Frankrijk, was een vette zon. Het was 25 graden, zonnig en onbewolkt in heel Bretagne.

Van 'ruig weer' was absoluut geen sprake.

3.

Ik had mijn mobiel onder m'n kussen gelegd voor het geval Frenkie van zich zou laten horen, en wilde net naar bed gaan toen mijn moeder mijn kamer binnenkwam. Ze zag er moe uit.

'Gaat het?' vroeg ze.
'Waar gaan Charlie en Birgitte wonen?' Ik moest het weten!
Mam haalde haar schouders op en zei waar ik bang voor was. 'Misschien hier.'
Het bleef even stil.
Toen keek ze mij recht aan. 'Als dat het beste is. Ja, toch?'
'Ja, natuurlijk,' zei ik snel, maar wat ik dacht was: NEE! NEE!
Ze kwam naast me op bed zitten. Dat deed ze nooit. Ze zou vast uit gaan leggen waarom Birgitte en Charlie het beste bij ons konden blijven. En als ze dat verteld had, zou ze weer weg zijn.
Ik wilde het niet horen. Snel legde ik mijn hoofd op haar schouder, ging een beetje tegen haar aanhangen en vroeg: 'Hoe was Nancy vroeger?'
'Dat weet je best,' zei ze.
'Niet,' zei ik. 'Nou ja...'
Ik luisterde altijd graag naar mijn moeders verhalen over haar jongere zusje, over hoe vervelend en onhandelbaar Nancy als puber was. Daarbij vergeleken deed ik het hartstikke goed.
'Dat doet er nu niet meer toe,' zei mijn moeder.
'Ze blowde zich suf, liep weg en was opeens vijf maanden zwanger,' probeerde ik.
Mijn moeder schudde langzaam haar hoofd.
'Jawel toch?'
Mam gaf geen antwoord. Ik ging een stukje van haar af zitten en zag hoe ze voor zich uit tuurde.
'Tja,' zei ze uiteindelijk. 'En ze moest en zou het kindje

houden.'

Birgitte was een ongelukje. Ze maar gerust: een ongeluk!

'Ze kon er helemaal niet voor zorgen. Daarom heeft Birgitte zo lang hier gewoond. Jullie waren net zusjes. Jullie...'

'Ja, en toen?' viel ik haar in de rede. Birgitte en ik als zusjes. Brr.

'Echt hoor, je leek ook zo op haar.'

'Toen was ik vier!'

'Ik weet best dat jullie daarna niet meer zo close waren. Toen Birgitte bijna vijf was, moest Nancy opeens weer zelf voor haar zorgen. We zagen haar bijna nooit meer, maar jullie waren wel aan elkaar gewaagd. Jullie...'

'Ma-ham!'

Ze stond op. 'Oké. Dan niet.'

Toen zei ze dat ze verwachtte dat ik wél lief zou zijn voor Birgitte. Ze leunde tegen mijn bureau. 'Ze zal het niet makkelijk hebben.'

'Natuurlijk,' zei ik beledigd. 'Ik ben geen klein kind meer. Dat hoef je heus niet uit te leggen.'

'Goed zo,' zei mijn moeder.

Mijn mobiel piepte. Ik opende het berichtje. Mijn ogen vlogen over de woorden. Het was níet van Floor!

'Trusten, mam!' riep ik opgetogen want het was mijn tweede sms'je van Frenkie! Da-hag! zwaaide ik. Ga nou maar weg! Pas toen ze de deur achter zich gesloten had, liet ik de woorden binnenkomen.

Hé chickie, ik ook van jou. Hier vet lekker. x

Ik ook van jou! De vlammen sloegen me uit. Alsof ik gezegd had dat ik van hem hield! Echt Frenkie. Hij was altijd verschrikkelijk grappig. Breed grijnzend liet ik mij achterover

op bed vallen.

Wel tien keer achter elkaar las ik zijn woorden. Als snoepjes proefde ik ze. Ik drukte op 'antwoorden'. Nee, dacht ik toen. Het was beter om niet direct te antwoorden. Morgen of overmorgen zou ik reageren. Misschien zou ik hem zelfs wel bellen. Eerst sms'te ik Floor. Allerliefste FL! FR heeft me voor 2e x ge-sms't! :D :D

4.

Vierentwintig uur later vond de grootste verandering van mijn leven plaats.

Toen Birgitte daar zat, op de bank in onze woonkamer, wist ik meteen dat dit niet voor even zou zijn. Mijn moeder en ik keken naar haar. Ik vond haar ineens heel zielig. Ze was helemaal in zichzelf gekeerd. Ze hield haar armen om zich heen geslagen en schommelde met haar lichaam heen en weer. Haar lange donkere haren hingen als gordijntjes voor haar gezicht.

Mam ging naast haar zitten. Ze veegde een paar lokken uit Birgittes gezicht die meteen weer terugvielen.

'Wil je wat drinken, lieverd?'

Ik probeerde om niet te staren, maar kon het niet laten. Ze was zo anders. Vaak vond ik Birgitte een beetje overdreven. Ze leek altijd op een podium te staan. Alsof ze toneel speelde voor een groot publiek. Altijd het middelpunt van de wereld. Altijd gek. Altijd vuurwerk.

Zoals ze nu was, kende ik haar niet. Haar neus was rood en

haar ogen gezwollen van het huilen. Ze schudde haar hoofd, maar zei geen woord. Ze maakte nauwelijks contact. Toch leek ze de hele woonkamer in beslag te nemen. Ik durfde nauwelijks te ademen. Natuurlijk bleef ze bij ons, besepte ik. Er was geen andere mogelijkheid.

Pap kwam de trap af gelopen. Hij had een slapende Charlie uit de auto naar boven gedragen, naar mijn zolderkamer. Ik had niet veel meer van Charlie opgevangen dan het donkere plukje haar dat uit de slaapzak stak waarin hij gewikkeld lag. Als pap hem maar in mijn bed gelegd had, dacht ik opeens. Oké, het was egoïstisch, maar ik vond het al erg genoeg dat Birgitte op mijn kamer aan mijn spullen kon zitten. Ik wilde haar niet ook nog eens in mijn bed.

Birgitte hief haar gezicht een klein stukje op toen pap binnenkwam. 'Ik wil eigenlijk ook het liefst gaan slapen,' fluisterde ze.

Mam schoot meteen overeind. 'Tuurlijk, kind. Ik loop met je mee.'

Een klein uur later was het helemaal stil in huis. Ik lag op mijn rug op een kampeerbed in het werkkamertje van mijn vader en staaarde in het donker naar het plafond. Er had zich een drama afgespeeld. Birgitte en Charlie hadden hun moeder verloren. Nancy's lichaam lag in een koelcel in Frankrijk te wachten tot het vrijgegeven werd om naar Nederland vervoerd te worden.

En hier lagen wij met zijn vijven in huis en het enige dat ik hoorde waren auto's die af en toe passeerden. Het leek alsof het allemaal niet echt waar was.

Ook Frenkie leek niet echt. Al maandenlang vond ik hem leuk zonder dat er iets tussen ons gebeurde. Tot afgelopen week. Twee berichtjes had hij

gestuurd. Zomaar.
Het was te mooi om waar te zijn.

5.

'Die arme meid heeft over de rotsen heen en weer gerend, geschreeuwd en gezwaaid,' vertelde mijn vader de volgende ochtend. We zaten met z'n drieën te ontbijten. Birgitte en Charlie lagen nog in bed. Ze hadden slecht geslapen, zei mam die hen een paar keer gehoord had.

'Ze heeft het onderweg allemaal verteld,' ging pap verder. 'Hoe Nancy daar onder aan de rotsen lag en... hier, lees maar.'

Hij schoof een Franse krant naar mij toe. *Accident mortel pour touriste hollandaise (33 ans) au Pointe du Raz*, luidde de kop.

'Hoe kom je daaraan?'

'Gaf die Franse maatschappelijk werkster aan me op Schiphol.'

'Wat staat er verder?'

Pap pakte zijn leesbril. Hij murmelde en vertaalde: 'De politie vermoedt... uh... après avoir interrogé les deux enfants... na de kinderen gehoord te hebben, dat ze... uh... zeg maar te veel risico genomen heeft. Bijzonder hier is dat nergens voor hekken gezorgd is, maar uh... il n'y a jamais... nooit eerder schijnt er een ongeluk gebeurd te zijn.'

Mam huiverde. 'Hou nou maar op.'

'Dat was het,' zei pap.

Zuchtend pakte mam onze eigen zaterdagkrant.

Ik vond het moeilijk om me voor te stellen wat Birgitte en

Charlie meegemaakt hadden. Het voelde zo... eenzaam of zo. Ik vind mijn ouders soms best stom, maar als ik ze opeens niet meer had? Birgitte en Charlie hadden alleen maar een moeder. En zelfs dat nu niet meer.

Ik strooide extra hagelslag op mijn boterham en drukte dat met mijn mes in het brood.

'Ik wil er echt voor hen zijn,' zei ik. Ik besloot het op dat moment. Ik meende het.

'Fijn,' zei pap. 'Dat zullen ze nodig hebben.'

Mijn mobiel begon te piepen. Mam keek geërgerd op hoewel ze zelf de krant zat te lezen.

Het was een sms'je van Floor. Floor kende Birgitte alleen van de visites één keer per jaar, maar dat was genoeg voor haar om een grote Birgitte-fan te zijn. In Floors ogen was Birgitte een soort superster.

Dag snoes. Vertel nou! Blijft ze écht bij jullie wonen?? Da's wel gaaf!

Gaaf?! dacht ik. Het zou waarschijnlijk wel gaan lukken. Ik wilde er m'n best voor doen. Maar gááá!?

Jij ben echt dom! tikte ik.

'Ga je nou eten?' zei mijn moeder.

'Gaat Birgitte straks eigenlijk naar mijn school?' vroeg ik.

Mijn moeder humde wat en was alweer verdiept in haar krant.

'Mam!'

'Naar jouw school? Ja. Dat zeg ik toch.'

Dat was inderdaad wél gaaf. Iedereen vond Birgitte altijd verschrikkelijk cool. Omdat ze hier niemand kende, zou ik haar de eerste dag wegwijs maken. Haar coolheid zou op mij afstralen. Omdat we allebei lang donker haar en donke-

re ogen hebben, vinden mensen ons vaak op elkaar lijken. Dat is onzin, maar nu kwam dat me wel goed uit.

Ik zou op school verder geen last van haar krijgen want ze zat een klas hoger. Dacht ik.

Birgitte bleef die eerste dagen helemaal in zichzelf gekeerd. Nancy was dood, maar haar lichaam bevond zich nog in Frankrijk. Dat was zo bevreemdend. De politie liet onderzoeken of er drugs of verdovende middelen in haar lichaam zaten. 'Voor de zekerheid doen ze onderzoek, om uit te sluiten dat het een misdrijf is,' legde pap uit.

Ik zag Birgitte af en toe in een schriftje schrijven, maar verder deed ze niets. Ze zat beneden op de bank of lag op zolder op bed. Stil. Verdrietig.

Ze was veranderd, meende ik. Dat was niet zo gek want alles was veranderd. Ze had ons nodig. Misschien zou ze zelfs een beetje dankbaar zijn dat wij haar en Charlie opvingen. En misschien... konden we eindelijk echt vriendinnen worden!

Als er iets was wat ik voor haar en Charlie kon doen, deed ik dat. Ik bracht cola, chocola en Donald Ducks en legde schone handdoeken in de badkamer.

Tegen mij zei Birgitte geen woord. Als ik op haar (mijn!) kamer kwam, draaide ze me zwiingend haar rug toe.

Het voelde vervelend, maar ik bedacht dat ze gewoon haar verdriet niet wilde laten zien en dat begreep ik wel. Tot die keer dat ik een zware doos met spullen van haar of Charlie naar boven aan het sjouwen was.

'Gaat het?' vroeg ik aarzelend.

'Ga loezoe!' zei ze scherp. Het waren haar eerste woorden tegen mij.

Gelukkig wist ik wat het betekende. Al woonde ik dan in een dorp en niet zoals zij haar hele leven gedaan had, in Amsterdam. 'Wat jij wilt,' zei ik zo onverschillig mogelijk en vertrok. Ze heeft het moeilijk, zei ik tegen mezelf.

6.

'Hij is nog steeds helemaal in shock.'

Birgitte en Charlie waren nu vier dagen bij ons. Mijn moeder fluisterde hoewel we buiten achter het huis zaten waar Charlie ons onmogelijk kon horen.

'De hele rit van Schiphol tot hier is er ook geen woord uit gekomen,' zei pap. 'Volgens mij hield hij zich slapend toen we thuiskwamen.' Hij praatte eveneens zachtjes.

Er was zoveel verdriet in huis dat we ons alle drie klein leken te maken. We liepen zachtjes en spraken zachtjes.

Pap ging binnen naast Charlie op de bank zitten en probeerde hem een beetje aan te halen. Hij legde een arm om het spichtige jochie en drukte hem tegen zich aan. Het leek alsof hij een lantaarnpaal knuffelde. Dus hield hij maar weer op en kwam de tuin weer in.

Ik kende Charlie als een jongetje dat nooit veel zei. Hij rende en voetbalde altijd. Maar nu zat hij vrijwel onbeweeglijk aan tafel en staarde wezenloos voor zich uit. Van zijn gezicht viel niets af te lezen.

'Goedemorgen!' Birgittes stem klonk helder en opgewekt, laag en mooi donker zoals altijd. Rechtop en met een glimlach op haar gezicht wandelde ze door de openslaande deuren de tuin in en plofte neer in een tuinstoel. Het was

alsof ze een knop had omgedraaid. Ze was weer zoals ik haar kende. Haar haren gewassen en geföhnd. Lippenstift op. Ze droeg een erg lage spijkerbroek, een strak wit shirtje en een rode parelketting. Ze zag eruit als een opgepoetst appeltje. Ze kon zo de catwalk op. Ik geloof dat mijn ouders en ik even verbluft waren. Of misschien waren zij wel opgelucht. De gespannen stilte was in één klap doorbroken.

Birgitte tikte een pakje sigaretten uit haar kontzak en stak een sigaret op.

‘Rook je?’ Mijn moeder klonk niet eens afkeurend, hoogstens verbaasd.

‘Niet binnen, hoor tante.’

‘Zeg toch gewoon Mieke.’

‘Goed, Mieke,’ zei Birgitte en giechelde een beetje.

Pap gaf Birgitte een knipoog. Ze gaf hem een knipoog terug. Dat moest mijn vader onbeleefd vinden. Dat wist ik zeker. Ik snapte niet waarom hij bleef glimlachen.

‘Lekker bedje heb je trouwens,’ zei ze tegen mij.

‘Maar volgende week,’ antwoordde ik, ‘komt je eigen bed hier en je...’

‘Volgens mij heeft ie extra slaap nodig,’ zei Birgitte terwijl ze naar haar broertje keek. ‘Wil je dat, Charlie?’ riep ze.

‘Wil je naar bed?’

Charlie reageerde niet.

‘Misschien is dat inderdaad wel goed,’ zei mam.

Birgitte gaf haar sigaret aan mij en liep het huis in. Ze wist heus wel dat ik niet rookte. Ik mocht haar sigaret uitmaken alsof ik haar bediende was. Wat een sul voelde ik me.

Meteen trok mijn moeder de sigaret uit mijn handen.

'Haal even een asbak.'

Ook dat deed ik, supersul.

'Kom Charlie,' hoorden we Birgitte zeggen terwijl ze haar broertje bij zijn schouders omhoog trok. Hij liet zich willoos meevoeren. 'Ga nog maar even slapen, hè?' prevelde ze. 'Ik blijf bij je tot je slaapt...'. Toen verdwenen ze naar boven. Er lag een vertederende glimlach om paps mond alsof hij naar een engel keek.

'Ze is werkelijk heel lief voor hem,' zei hij.

7.

Die middag bracht ik een bordje boterhammen voor Charlie naar boven. Op blote voeten liep ik de trap op. Het was warm weer. Het was echt niet zo dat ik sloop of zo.

Toen ik bijna boven was, hoorde ik Birgitte zachtjes praten. Ik glimlachte. Mijn vader had gelijk: het was fijn dat zij een beetje voor hem zorgde.

Toen hoorde ik wát ze zei.

'Het was een óngeluk, Charlie,' zei ze met nadruk. 'Het was een ongeluk. Hoor je me? Een ongeluk.' Ze ging maar door. Zachtjes. Bezwerend. Dwíngend.

'Echt, Charlie. Ze is gevallen. Het was een óngeluk! Dat móet je geloven, want anders...'

Abrupt bleef ik staan. Ik voelde me een beetje misselijk worden.

Op mijn armen verscheen kippenvel. Ik had het ineens koud. Wat had dit te betekenen?! Was het géén ongeluk?

Waarom moest ze Charlie daar anders van overtuigen?!

De wereld om me heen leek even te draaien. Snel greep ik de trapleuning vast. Toen keerde ik me geruisloos om en glipte naar het rommelkamertje.

Ik zette het bord op de grond, ging op mijn rug op het logeerbed liggen en staaarde naar het plafond. Het duizelige gevoel verdween langzaam en mijn hoofd werd weer helder, maar ik bleef Birgittes woorden horen. 'Een óngeluk, een óngeluk, Charlie...'

Natuurlijk was het een ongeluk, sprak ik mezelf toe. Wat anders? Het was onmogelijk dat Birgitte... dat Birgitte... Ik durfde mijn gedachten niet eens af te maken. Birgitte had zichzelf bij elkaar geraapt en nu begon ze Charlie te bewerken? Stop! Daar wilde ik niet eens over denken!

Ik schudde mijn hoofd. Ik moest mijn gedachten op iets anders richten. Iets anders... Dat zei Birgitte ook tegen Charlie, dacht ik weer. 'Je moet me geloven, want anders...?' Bedreigde ze Charlie?

Maar het was onmogelijk dat het iets anders geweest was dan een ongeluk. Het kón niets anders zijn! Dat wist ik zeker. Of niet? Ik was gek geworden als ik iets anders ging denken. Ik moest stoppen!

Birgittes woorden lieten zich niet verjagen. Uiteindelijk besloot ik tot iets rigourees om ze uit mijn hoofd te krijgen. Frenkie! Ik ging Frenkie bellen!

Ik pakte mijn mobiel en begon de toetsjes in te drukken. Mijn hart begon te bonken, maar ik ging door. Wat kon er nu helemaal gebeuren?

'Hé Frenk, met Maya. Hoe is het?' Zó zou ik beginnen.

Ik duwde het toestel tegen mijn oor. Met ingehouden adem luisterde ik naar de toontjes. Ik stelde me voor hoe in Zuid-Frankrijk een mobiel afging en hoe een gebruinde jongenshand naar het toestel reikte. Eindelijk zou ik mijn Frenkie horen...

Nog voor het nummer gedraaid was, had ik de verbinding al verbroken. Ik durfde niet. Ik had geen idee wat ik zou moeten zeggen. Waarschijnlijk zou er niet eens geluid uit mijn mond komen.

Ik tikte een sms'je. He Frenkie! Hvj lieverd. xxx

Ik keek ernaar. Zou ik het doen? Eén beweging met mijn duim, één millimeter, en het was gebeurd. Ik deed het. Het bericht landde 1300 kilometer verderop.

'Ha ha!' Ik lachte hardop maar hield meteen geschrokken mijn adem in. Nee! Hoe had ik dat kunnen doen?

Zo, dacht ik, nu heb je iets om je echt druk over te maken.